

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Ob krvavi obletnici.

28. junij je bil dan, ko je pred enim letom tako nenadno in nepričakovano kakor strela z jasnega prišla iz Sarajeva vest, da sta prestolonaslednik nadvojvoda Franc Ferdinand in njegova soproga vojvodinja Sofija pl. Hohenberg ustreljena, umorjena. Prvi hip je ob tej strašni novici zastala človeku kri in beseda ni prišla iz ust, le izbuljene oči in uprt pogled je pričal, kaj se godi v notranjščini.

Strašna je bila ta vest! Kdo bi mogel popisati utis, ki ga je napravila na avstrijske narode in brez dvoma tudi drugod izven države! Najhuje pa je ta vest potrla Slovence in Hrvate, ki nam je bil blagopokojni prestolonaslednik več kakor samo bodoči vladar, ki bi mu prisegli neomajno zvestobo, ljubezen in udanost, udanost do vladarja, ki je tako pristna in globoka, tako otroško udana morda samo še pri dobrih Tirolcih.

Zdelo se nam je, da je z rajnim prestolonaslednikom v grob položena lepša bodočnost Slovencev in Hrvatov, ki jim je bil nadvojvoda Franc Ferdinand tako naklonjen. Poznal je srca, ki so zanj gorke bila. Zato so nam solze kapale na papir, ko smo poročali svojim čitateljem, kaj da je učinila roka brezvestnega morilca v Sarajevu.

Kako resničen tolmač čustev našega naroda so bile besede, ki smo jih zapisali tedaj:

„Ob mrliškem odru prestolonaslednika plaka in stoče slovenski narod neutešljivo. Zaveda se: S prestolonaslednikom Franc Ferdinandom polagamo Slovenci v grob svoje velike upe v boljšo bodočnost, v njegov prerani grob polagamo svoje najlepše nade, z njim stopamo v grob, potrti, do smrti užaljeni: O Bog, Tvoja izkušnja je velika! S čim smo se proti Tebi tako pregrešili, da si pripustil ta nepreboljivi udarec? ... Slovenija, zakrij svoj obraz v teman žalni pajčolan! Tvoja zgodovina je en sam dolgi vzdih, in tvoj pogled v bodočnost teman kakor črna noč!“

Predobro poznamo hijene, da ne bi bili vedeli, da bodo prišle iz svojih brlogov in zlorabile ta

prežalostni dogodek in obrizgale neomadeževani in kot solnce čisti ščit slovenskega naroda, zato da bi bodočnost našega naroda položili v rakev, kakor je pahnila v grob poroka naše boljše bodočnosti roka srbskega morilca.

Toda blagoslov pokojnega prestolonaslednika je rosil na združeno Avstrijo in naš narod. Iz grobišča v Artstettnu, v katero je bilo položeno seme velike, slavne, prenovljene in zadovoljne Avstrije, je pognal svež cvet, duh, ki je bliskoma prešnil vse narode, zavest skupnosti v obrambi ogrožene domovine. In naši fantje, lepi kot makov cvet, ravni kot topol, jaki kot dob, so korakali na bojišča, vriskajoč in prepevajoč lepe slovenske pesmi; zdelo se nam je, da kar zemlja bobni pod njimi, in umirali so, umirali, kakor umirajo le junaki. In niso se zmenili za hijene, ki so njihovo junaško čast in čast njihovih vzgojiteljev še tedaj skušali omadeževati, ko so naši prvi junaki prepevajoč šli v smrt, v slavno smrt za cesarja in domovino. Toda hijene so bile postavljene na laž, morale so se poskriti zopet v svoje brloge, in zvezda slovenskih in hrvatskih junaštev je zablestela v starem svojem sijaju in v novi še lepši luči. Pokojni prestolonaslednik je rosil svoj blagoslov na naš narod in na državo, ki ji je bil določen za vladarja.

Ob krvavi obletnici krvave smrti nadvojvode Franc Ferdinanda in njegove blage soproge polagamo v duhu na grobišče v Artstetten lavorjev venec junaštev slovenskih in hrvatskih sinov, ki so si ga priborili v ljuti borbi za avstrijsko domovino, ter obnavljamo svoj stari, od nadvojvode Franc Ferdinanda odobreni program: Vse za vero, dom, cesarja!

Boj za črto Bug-Gnila Lipa.

Rusi so se umaknili vzhodno od Lvova na naravno močno utrjeno črto reke Bug, katere naravno nadaljevanje je proti jugu ob Gnili Lipi. Najdalje so se držali pri Haliczu ob Dnjestrju,

kjer se je armadi generala Linsingen po hudem petdnevem boju posrečilo, vreči sovražnika, zasedi Halicz in pri nadaljnjem prodiranju na celi bojni črti med Haliczem in Firlejevom pognati ga čez Gnilo Lipo; tam se sedaj boji nadaljujejo. Kdo o hudih ruskih sunkih proti Pfanzlerjevi armadi več slišati, je verjetno, da so Rusi dele tamošnje svoje armade poslali na bojno črto ob Gnili Lipi.

Armada Böhm-Ermolijeva, ki je zavzela Lvov, je prodrla proti Przemyslany do gornje Gnile Lipe in gornjega Buga. Po naši sodbi bo na tej bojni črti igrala ta armada važno vlogo.

Mackensenova armada je vrgla močne ruske sile med Kamionko in Krystynopolu čez Bug.

Armada nadvojvoda Jožefa Ferdinanda je po uspešnih bojih prestopila na ruska tla in zasedla mesto Tomaszov. Rusi se tu umikajo v smeri proti pogorju med Krasnikom in trdnjavo Zamosz, kjer so bili septembra lani hudo tepeni.

Na Rusko-Poljskem je položaj neizpremenjen.

Italijansko bojišče.

Italijani ob Soči hudo streljajo, municijo naravnost tratijo, pa, po uradnih in zasebnih poročilih, brezuspešno. Posebno so vzeli na muho predmostje pri Gorici, kjer so imeli dosežaj izredno velike izgube. Uradno se poroča, da italijanska saniteta proti določilom mednarodnega prava prenaša strojne puške na svojih nosilih.

S kakimi izgubami da se borijo Lahi ob Soči, pojasnuje dopis »Slovenčevega«
poročevalca, ki piše med drugim: »V kratkem smo dospeli do ... Brez odmora smo se razvrstili in podali v jarke k Soči. Tam je puškin oganj verno počival na obeh straneh. Čakali smo torej eden drugega, kdo preje prične. Bila je že trda tema. Videti ni bilo ne reflektorjev, ne raket. Grmeli pa so topovi, kakor bi spustil vse vrage iz pekla. A kmalu so utihnil. Vedeli smo takoj, da pridemo mi — pešci — na vrsto. In res so Lahi par trenutkov

Podlistek.

Soseda.

Črtica z goriško-italijanske meje. Spisal Jos. Stariha.

(Konec.)

Potegnil si je z desnico po obrazu, obrnil se proti sosedu ter dejal:

„Še nekaj bi imel urediti, preden odidem. Zato sem te poklical, Tone. Glej, skrbi me ... ne moja usoda ... to je postranska reč, toda usoda moje družine. Ženske so same, otroci še majhni. Ako padem, se ne bodo vedeli kam dejati, ne bodo vedeli, kje prijeti, kje pustiti. In tu se zanašam na tvojo pomoč, sosed, ako ostaneš doma, in upam, da ostaneš. Bodi jim dober sosed, kakor si bil do zdaj, bodi jim varuh, svetovalec, bodi jim oče!“

Nekoliko je prenehal, nekje spodaj ob vodi se je preletel rumenokljuni kos. Kakor bi udaril ob železo je zazvenel njegov glas. Čebaj je stisnil sosedu molče roko, v tem stiku je bil ves njegov odgovor, vsa njegova zaobljuba, vsa njegova ljubezen in zvestoba.

Petruša pa je nadaljeval:

„Moje misli, Tone, so pa segale še dlje. Ako bi jaz živel in bi se uresničile, tedaj bi lahko in mirno položil glavo k večnemu počitku. Tako-le sem namreč sanjal čestokrat, sosed: Glej, jaz imam Maričko, ti imaš svojega Tončka, ki je štiri leta starejši od nje. Kaj bi bilo, Tone, ako bi se pozneje strnili njuni poti v večno vez, ki bi jo blagoslovilo samo nebo? Toda ne Marička k vam, pač pa Tonček semkaj, na moje posestvo. Ali bi

ne bilo tako utešeno v družini ono staro, ono globoko kopnenje tvojih dedov in kopnenje tvoje? Kaj praviš, sosed?“

Čebaju se je nekaj dvignilo globoko v prsih, sililo je kvišku, v grlo, v oči. A premagal se je, s silo je potlačil srce nazaj na svoje mesto.

„Hvala ti, Peter ... hvala! Ako je božja volja, naj se zgodi tako! Bolj kot na zenico svojih oči bom pazil na njiju, pazil na vse, dokler se srečno ne vrneš. In potem, potem, ko se to zgodi, kar so mi razodele tvoje besede, potem se vrnem tudi jaz s svojega dolgega potovanja na svoj prvi dom, s potovanja, ki sem ga potoval že nekaj let sam, in ki sem ga potoval že davno v kopnenju svojih očetov.“

Vnovič sta si segla v roke, počasi sta se vrnila v hišo.

Petruška je napravila večerjo, vsega je nanesla na mizo, kar je slučajno premogla njena hiša. In na belem prtu med belimi krožniki se je penila belorumena rebula, razgrevala domišljijo, razburjala in tolažila, vse hkratu ...

Proti polnoči je stopala Čebajeva družina oprezno čez bruno nad potokom. Po zraku so prhutali netopirji blizu nad glavami, niže spodaj se je nerazločno zrcalil črnožolti mejnik.

IV.

Petruša je odšel na vse zgodaj. Stisnil je roko materi, poljubil otroke in se poslovil od hlapca in dekle. Po dvorišču gredeč je stopil v hleve, pogledal po živini, potrepal govedo po gladki pšenični dlaki, pogladil psa čuvaja po kodrastih glavi, ozrl se še enkrat po hiši in krenil

po poti navzgor. Žena ga je spremila do vrha. Ko je sedel k tovarišem na voz, je nenadoma zakrila obraz v roke. Konja sta potegnili, fantje in možje so zavriskali, voz se je nagnil na težjo stran in oddrdal po poti navzdol. Kako je prišla Petruška tistega dne zopet domov, ne bi mogla nikdar povedati. Toda prišla je ...

Potekali so tedni za tedni, prišli so božični prazniki. Sosed Čebaj se je vsak dan zglasil pri njih, zvesto je držal prijatelju dano besedo. Tako je šlo vse svojo staro pot, po starem redu, kakor tedaj, ko je gospodaril še Petruška sam. Ta je bil na severnem bojišču, pisal je večkrat, vsa pisma so bila polna zaupanja v končno zmago, on sam še dobro zdrav. A vendar se je tu in tam čital izmed vrstic glas popadajoče ga nestrpnosti. Kedaj bo tega konec? Molite! Zakaj ne pomaga sosed, sosed na jugu? Oj, kmalu bi bilo končano, da se gane, da stopi v naše vrste. Kmalu. Kaj neki misli? Kako je Čebaju? Ali ga niso morda že vpoklicali? Dal Bog, da ostane doma, da vam pomaga, on je edina moja in vaša tolažba. In tako je šlo dalje in dalje v vsakem pismu ...

Nekega večera pa se je Čebaj pozno zglasil pri Petruševih. Bil je v Vidmu, kamor je nameraval že dolgo po opravilih.

„Kaj novega, sosed?“

Čebaj se je ogledal po hiši, kakor bi se bal, da ga ne sliši nepoklicano uho.

„Čudne reči se godijo tam doli. Mi v tem jarku o vsem tem nič ne vemo. Ulica je oživela, je dobila vpliv, rogovi, hoče vojsko.“

„Kdo hoče vojsko?“

„Hujskači.“

po topovskem molku pričeli s puškinim ognjem in mitraljezami. Toda streljali so tako slabo, da mi nismo niti odgovarjali. To jih je jezilo. Pričeli so razsvetljevati naše pozicije in jih iznova obstreljevati. Žal, je v tem sicer kratkem času padlo par naših junakov. Lahki so si v temi med tem zgradili most. Pričeli so prehajati čezenj. Ko je bil njihov zasilni most poln vojaštva, oglašila se je njihova trobenta na juriš. Čuli smo njihov fanfarni „tre, tre trararara, tre tri tri traaa“.

Kratek molk; za njim krik-krak mostnih tramov in glasen hura-a-a-a! Pol minute samo so peli bajoneti, ki so se križali med seboj. Sto smrtnih vikov — štrbunkov v Sočo in vrnili smo se kot zmagovalci v naše jarke nazaj. Lahov je padlo kot muh. Ujeli smo jih tudi precej. Bolj zgovorni so povedali, da se jim je reklo, da ne gredo v boj, ampak da gredo samo „okupirat“ neodrešene kraje.

S tem smo zaključili prvo noč. V jutro ob zori sem se s patroljo vrnil v . . . in tam sem našel porušen cerkveni zvonik. Kaj je to? Bil sem skoro v strahu. A podrli so ga naši sami, da bi sovražnik ne imel opirališča za artiljerijo.

Ono noč so Lahki streljali s topovi kot bi bili obnoreli. Izstrelili so skoro 3000 strelcev. Pa so malo ali nič zadeli. So morda mislili, da straše zajce! Njihovih granat in šrapnelov smo se že navadili. Kadar streljajo, pravimo, da trgajo platno — ker projektirajo pri razpočenju napravi skoro enak učinek.

Napačno pa je mnenje, da imajo naši hrabri vojaki ob italijanski meji lahko igro. Tako objavlja „Grazer Volksblatt“ dopis z italijanskega bojišča, ki pravi med drugim: „S prebivalstvom dobro izhajamo. Gledamo na najstrožji red in dobimo vse, bodisi za denar ali tudi zastoj. Preskrba z živili je jako-dobra, dasi so težkoče pri dovažanju še večje kakor so bile na severu. Dva tedna se že nahajamo v ognju, ki je precejšen. Pred dnevi sem čital v časopisju, da Italijani postrele veliko streliva. To je sicer res, a da bi slabo streljali, o tem se lahko prosto sodi. Tisti, ki poznajo Italijane le po tem, kar so o njih čuli iz vojske v Tripolisu, jih tu lahko izpoznajo z druge strani. Marsikatera ura je tako ostra, da človek ne sliši. Njih pehota ne napada samo drzno, marveč tudi vztrajno. Najboljši so pa alpinci in tudi artiljerija stori svojo dolžnost.“

Laskava sodba o slovenskem prebivalstvu.

Isti dopisnik piše nadalje: „Tudi okrepcvalna služba ni lahka. Čudovito dela tu domače prebivalstvo, katero preveva najvišji duh požrtvovalnosti in junaštva. Staro in mlado, starčki, žene in dekleta in dečki, saj možje so tudi na vojski, vse pomaga v najhujšem ognju, na najnevarnejših krajih. Seveda smo jim hvaležni, a kaj takega se mora videti. Sinoči nam je prinesla celemu strelskemu roju neka komaj 14letna deklica 21krat vodo, ki smo jo vsi zaželeli. Ko smo se vsi napili, se je vsedla za mal grič, njene oči so sledile poletom krogel. „Zelo trudna si, a hvaležni smo ti, deklica,“ sem ji rekel. Globoko resno so me gledale njene temne, otročje oči:

„S kom?“

„Z Avstrijo!“

„Ah, moj Bog . . . ti naši prijatelji . . . ne samo, da ne pomagajo, še pobiti nas hočejo. Kaj bo z nami?“

„Ni še tako hudo, a nič več se mi čudno ne zdi, da so oživele naše gore tostran in onostran potoka, da so že našpikane z raznimi morilnimi pripravami.“

„Ali hočejo vsi vojsko?“

„Vsi ne . . . hujskačev se ne manjka . . . najpametnejši so pač delavci, ki vedo, kaj jim je nudila Avstrija. A kaj, ko so v manjšini.“

„V manjšini?“

„Seveda.“

„Oh, slišala sem, koliko jih je dobivalo dela v Avstriji, koliko so pošiljali domov . . . Kaj bo s temi, ako zmagajo oni, ki so presiti?“

„Moj Bog, svet blazni, v tej blaznosti uniči samega sebe.“

Od zdaj je Čebaj večkrat izginil po en dan od doma, poslušal, gledal kaj se godi v njegovi neposredni bližini. In vselej se je vrnil s težjim srcem, vselej z bolj vpognjenim hrbtom.

Med tem pa je prišla v deželo pomlad. Cvetele so češnje naokoli, cvetele brajde, cvetelo vse, kar je rastle ob potoku, v dolini in gori. Topel, s prijetnimi vonjavami nasičen zrak je polnil sanjave večere, slavci so se naselili ob vodi in začeli pripravljati gnezda. In nič jih ni motilo šumenje na gorah, zamolklo udarjanje v skale, vedno bolj se oživljajoča slemena s čudnimi, neznanimi prikaznimi . . .

„Sovražim Italijane, moj oče, moja mati in moji bratje tudi, vsi jih sovražimo. Še kot mala deklica jih nisem marala. Nisem trudna.“ Naša deklica, tako ji pravimo, ker je bila danes že drugič tu, je srednje velikih, lepih las in v popolnem cvetju.“

Ob koroški meji poizkušajo Italijani ponekod s težko artiljerijo, pa dosedaj še ni bilo nobenega poročila o kakem uspehu. Tudi za goro Mali Pal so začeli Lahki nove boje, pa so bili odbiti.

Moč italijanske armade.

Berolin, 28. junija. „Berliner Tageblattu“ piše njegov poročevalec Adelt: Od 1.800.000 mož, ki jih morda v celem postavi Italija, je 1.200.000 mož navezanih na severno mejo. Zato se zdi izključeno, da bi poslali na francosko bojno črto večje čete, in 200.000 mož, ki že sedem tednov čaka v Bari, da se vkrcajo za Dardanele, ostane najbrž tudi v deželi. Samo ob Soči stoji pet italijanskih korov. Razmerje moči v dosedanjih bojih je bilo 1:4, deloma celo 1:5.

Turški poslanik odpotuje.

Frankobrod ob M., 29. junija. Po poročilih iz Londona je turški poslanik v Rimu zahteval svoje potne liste.

Salandra v glavnem stanu.

Lugano, 29. junija. „Stampa“ poroča: Salandrovo potovanje v glavni stan je razlagati s tem, da smo na predvečer važnih diplomatskih dogodkov.

Poslabšan položaj v Libiji.

Berolin, 29. junija. Poluradna „Tribuna“ poroča: V Libiji se je položaj poslabšal. Odpošiljanje novih čet se vrši z večjo naglico. V celi Libiji se kažejo znaki svete vojne.

Balkan.

Prizadevanje trojnega sporazuma, da pridobi balkanske države za to, da posežejo v vojno na strani trojskega sporazuma, je bilo dosedaj brezuspešno. Zdi se celó, da se je diplomatski položaj na Balkanu za trojni sporazum zelo poslabšal in da tudi volitve na Grškem ne bodo prinesle tega, kar je pričakovala zlasti Rusija. Balkanske države so med sabo tako sprte in druga nasproti drugi tako nezaupljive, da so bila pogajanja dosedaj brezuspešna in je prepad med posameznimi državami večji kot je bil kdaj poprej. Največja sporna točka je še vedno Macedonija, na katero Bolgari računajo. Sedaj se pogajajo s Turki, da jim prostovoljno odstopijo Tracijo do črte Enos-Midia. Če se to posreči, potem se diplomatski položaj na Balkanu za četverozvezo zopet poslabša; Italija in Srbija se že itak črno gledate, ker je Srbija že zasedla Drač in se ji nič ne ljubi ofenzive zoper Avstro-Ogrsko.

Raznoterosti iz vojne.

Car se je povrnil — Kuropatkin minister.

Iz Petrograda se poroča: Car je opustil potovanje k fronti, ki jo je že nastopil, in se je

In tedaj je tudi prišlo povelje nekega lepega jutra, da zapusti Čebaj svoj dom, da preneha z obiski pri Petruševih. Poklicali so ga in mu veleli obleči vojaško italijansko suknjo. V nasprotno stran je odšel kakor njegov sosed, a s težjo dušo in s težjim srcem. In koprnenje njegovih dedov, ki je bilo v njem, zatirajo sedaj dogodki, ki vro neprenehoma na novo iz tal kakor silni studenci. Ko je prišel po slovo k Petruševim, ni vedel, kaj bi rekel. Zaplakal je kakor otrok in naročil, naj pozdravijo Petra, ker on mu ne more več pisati. In kaj bo, kaj bo, ako se zgodi, da si bosta stala nasproti oči v oči kakor sovražnika? Ona, ki nista imela drug do drugega ničesar razen velike, nad vse vzvišene ljubezni. Kaj bo, ako pride ta trenotek . . . ?

In tudi ako ne pride, kedaj se vidimo zopet in kje se vidimo? Človek ne sme misliti, možgani ga pečejo kakor žerjavica, duša se vije v krčih. Z Bogom, dragi, z Bogom vsi, kolikor vas je ljubilo to ubogo srce.

Ko se je ločil tudi od doma in krenil čez griče proti Čedadu in dalje proti Vidmu, je v vsej svoji krasoti zableščala na njegovi levici vsa daljna pokrajina do Soče in še dalje, dalje do Nanosa. Kakor mogočen čuvaj je gledal navzdol proti zapadu in jugu in njegova pleša se je svetila v solnčnih žarkih kakor veliko, brezmejno upanje. Spomnil se je hipoma onega dne, ko sta šla s Petruško k maši, ko se je od daleč blestila Soča. In hipoma ga je popadlo staro koprnenje njegovih dedov in kakor oni dan, je iztegnil roke sedaj tudi on in zroč v daljavo so njegove ustnice poltiho mrmrale:

povrnil v Carskoje Selo. Ministrski predsednik je dospel v Carskoje Selo. General Kuropatkin je imenovan za vojnega ministra.

Vojaške odredbe na Grškem.

Švicarsko časopisje poroča iz Aten: Vojni minister je poklical pod orožje letnike 1912 in 1911. Letnik 1913, ki je dopolnil svoj službeni čas, je bil zadržan pod zastavo.

Romunska meja proti Rusiji zaprta.

Berolin. „Voss. Ztg.“ poroča, da je romunska meja proti Rusiji popolnoma zaprta.

Srbi v Draču.

Ženeva, 26. jun. „Journal“ poroča: Srbi, ki so vkorakali v Drač, so proglasili, da je kraljestvo Srbija proglasila mesto za svojo posest.

Italijani jemljejo tale.

Nemški listi poročajo iz Chiasso: Dne 22. junija so pripeljali v Rim 200 ujetnikov, med katerimi je bilo po poročilu časopisov tudi nekaj civilistov in en duhovnik. V Florenco so pripeljali 35 talov, večinoma ženske in otroke in enega duhovnika. Ljudje so bili vsled pomanjkanja izmučeni in so hvaležno sprejemali ponudena jim okrepcila. Italijanski listi hočejo s tem vzbuditi mnenje, da so ti reveži trpeli v domovini pomanjkanje, dokler jih niso Italijani „rešili“. Glasom milanskega lista „Italia“ so pripeljali v Alessandrijo vlak ujetnikov, med katerimi je bilo 33 civilistov in dve ženski. Vojaki in civilisti so bili telesno oslabljeni in so imeli slabe obleke.

Polk slovenskih junakov.

Ljubljanski župan je prejel sledeče za narod junakov zelo laskavo pismo:

C. in kr. pešpolk št. 17.

Na bojišču, 6. junija 1915.

Velecenjeni gospod župan!

Ob dohodu novih, vrljih Kranjcev k domačemu polku na bojišču si Vam in deželnemu glavnemu mestu lepe Kranjske dovoljujem, da v imenu svojcev polka pošiljam prisrčne pozdrave in me veseli, ker morem iznova konstatirati, da „17ti“ svojo težko dolžnost za cesarja in za domovino sijajno izpolnjujejo.

Polk se prišteva najboljšim v armadi.

Novi sovražnik vzbuja v vseh hlepenje, da bi smeli braniti domačo grudo in čakamo najgorečnejše tistega trenutka, ko nam bo mogoče dopuščeno, da ga dobimo pred svoje bajonete.

Z največjim spoštovanjem

Hugo pl. Ventour l. r., podpolkovnik,
polkovni poveljnik.

Rudolf Moebius, stotnik,
zdaj polkov pobočnik.

Kaj so že govorili o slavnem 17. polku brezvestni obrekovalci v začetku vojne in sicer še do danes nekanizirano? Naj bo pozabljeno, a pozabiti ne sme nihče, da so dosedaj še vedno nasledli vsi tisti, ki so verjeli raznim škodoželjnim, izmišljenim vestem gotovih ljudi, ki zavoljo vznemirjanja javnosti že davno spadajo pod ključ!

Srdita čez branove stopi,
Ter tuje, zemljelačne, vtopi,
Na dno razpenjenih valov! . . .

* * *

Tiho je sedaj v jarku ob potoku. Na obeh straneh so ukazale oblasti, da se izpraznita hiši, da se družini naselita na varnejših krajih. Visoko gori štrlijo iz skal na obeh straneh žrela topov, črne prikazni smucejo v strelskih jarkih sem in tja. Petrušev in Čebajev voz se zibljeta vsak v nasprotni smeri proti varnemu središču. Kolesa škripljejo, upehani konji jedva vlečejo veliko težo.

Ali se snideta soseda še kdaj? Ali se izpolnijo njiju želje? Ali bo utelešeno hrepenenje Čebajevih dedov v njem samem, ali v njegovih otrocih?

Za skupne vojaške dobrodelne namene.

Tako se glasi geslo sedaj izvajane 31. državne dobrodelne loterije. Ustanove državnih dobrodelnih loterij, ki razvija v službi za skupnost nad vse blagoslovljeno delovanje, se od nekdanji vsi sloji prebivalstva živahno udeležujejo. Tudi sedanja prirediteljev računa z ozirom na svoj eminentno patriotičen in človekoljuben namen na najširše splošno zanimanje, zlasti ker je upanje na dobiček posebno ugodno. Igralni načrt izkazuje pri ceni ene srečke po 4 K 21.146 dobitkov v gotovini v skupnem znesku 625.000 K, med temi glavni dobiček z 200.000 K, nadalje dobitki po 50.000 K, 30.000 K, 20.000 K itd.; za zrebanje je določen 15. julij. Srečke se dobivajo, v kolikor je zaloge, v vseh tobačnih trafikah in loterijskih kolekturah, v menjalnicah, pri poštnih uradih, davkarijah, železniških uradih itd.

Angleški ribiški parniki oboroženi.

„Lokalanzeiger“ objavlja poročilo nizozemskih listov o boju med nemškimi podvodnikom „U 14“ in petimi oboroženimi angleškimi ribiški parniki. Nizozemski očividci pripovedujejo o boju: Dne 5. junija smo opazili, da je neki nemški podvodnik nenadoma oddal dva strela na neki angleški ribiški parnik, ki je bil oborožen s 7 $\frac{1}{2}$ cm topovi in je imel na krovu tudi dva angleška mornarja. Ustavljene ribiški parnik je takoj spustil parno piščalko, nakar so takoj prihiteli na pomoč še štirje ribiški parniki, ki so bili vsi oboroženi s topovi. Vseh pet parnikov je oddalo nato skupno salvo na nemški podvodnik, ki je bil spredaj težko poškodovan, tako da ni mogel več pod vodo. Ko so angleški parniki to opazili, se je takoj eden njih zaletel v podvodnik, ki je izginil takoj pod vodo. Po kratkem času se je pojavil za trenotek še na površini morja in to prilikom je 44 mož močna posadka porabila za to, da je hitro skočila z rešilnimi pasovi v morje. Podvodnik se je nato potopil. Moštvo ribiških parnikov je rešilo plavajoče nemške mornarje in jih odvedlo v Peterhead.

General Pau o trajanju vojne.

„Nationalzeitung“ poroča iz Stockholma: Kakor poroča „Dagens Nyheter“, se je general Pau napram ruskim poročevalcem z veliko določnostjo izjavil, da bo odločitev v tej vojni padla pred koncem leta 1915. Kar se tiče ofenzive zaveznikov, je naglašal Pau, kako težko da je, samo tri posamezne osebe pravilno izuriti. Tem težavnostje je to pri treh različnih narodih, ki žive v različnih političnih in socijalnih razmerah, ločeni po deželah in morju drug od drugega in ki razpolagajo tudi z različnimi tehničnimi pomožnimi sredstvi. Vse pa je pripravljeno za skupni napad (?) in tedaj bo prišel trenotek, resno govoriti o miru. Časopis omenja, da je na francoskih hrabrostnih kolajnah vgravirana letnica 1914/15, kar kaže na to, da tudi francoski vodilni krogi s tem računajo, da bo vojna letos končana.

Dnevne novice in dopisi.

Sv. maši zadušnici za cesarjem Ferdinandom in prestolonaslednikom Franc Ferdinandom ste bili v celovski stolni cerkvi v ponedeljek 28. junija, slovesno črno sv. mašo je opravil prevzvišeni knez in škof dr. Adam Hefter, tiho sv. mašo pa stolni župnik in kanonik mil. gosp. Martin Kovač. Navzoči so bili g. deželni predsednik grof Lodron Laterano, g. deželni glavar Leopold baron pl. Aichelburg-Labia, zastopniki vojaštva in drugih oblasti in veliko število požnih vernikov.

Sv. maše zahvalnice za zmago pri Lvovu. Slovesno sv. mašo zahvalnico s „Te Deum“ je povodom zopetnega zavzetja Lvova daroval v celovski stolnici prevzvišeni knez in škof dr. Hefter. Navzoči so bili zastopniki vseh oblasti. Po sv. maši se je zapela cesarska himna.

Sprejem v Marijanišče. Ravnateljstvo kn. šk. Marijanišča sporoča, da bo sprejemni izpit za 1. gimnazijski razred v torek, dne 6. julija.

Sprejemni izpiti na ženskem učiteljskem v Celovcu bodo 7. julija, na moškem učiteljskem 8. julija, za pripravnico 9. julija. Prijaviti se je treba pri ravnateljstvu do 6. julija.

Za drugo vojno posojilo so podpisali za druga celovških čevljarjev 500 K, čevljarstvo pogrebno društvo 2000 K in bolniška blagajna čevljarstvih mojstrov 1000 K.

Neprevidno igranje z orožjem. Dva mladeniča, Colerus pl. Geldern in Jožef Hribernik, ki sta nastanjena v poslopju sta dne 28. junija proti devetim zvečer ogledovala nabasano pištolo, ki se je ponesreči sprožila in zadela Hribernika v glavo. Ranjeni je v rezervni bolnišnici št. 1 v oskrbi.

Ranjena žena. V celovško deželno bolnišnico so pripeljali dne 29. junija neko Rozalijo Goričnik, ki jo je pri Tolminu v desno nogo ranil šrapnel. Pri sebi je imela 7 mesecev starega otroka.

Nezgoda. Alojzij Kapič, roj. 1897 v Gospa Sveti, ki je prostovoljno vstopil v vojaško službo, je bil epileptičen. Dne 28. junija zvečer se je na ulici pred palačo deželne vlade v Celovcu zgrudil na tla. Prepeljali so ga v bolnišnico, kjer je naslednje jutro umrl.

Oficielna papeževa slika. Pomožni sklad za vdove in sirote skupne oborožene sile je v družbi z vojnopomožnim uradom c. kr. notranjega ministrstva izdal razglednico s sliko sv. očeta papeža Benedikta XV. Dobiva se v vseh knjigotržnicah po 20 vin.

Patriotizem koroških Slovencev. Mariborska „Straža“ piše o potovanju g. dež. predsednika po Zilski dolini: Povsod se je mogel g. deželni

predsednik prepričati o samozaupanju prebivalstva, ki je z veseljem pripravljeno, ustreči vsem zahtevam v dolini se nahajajočih čet in ki neustrašeno in v zvestem izpolnjevanju svojih dolžnosti doprinaša neohodno potrebne žrtve, ki jih zahteva sedanji položaj. Koroški Slovenci se veselijo, da se jim je od te pristojne strani priznalo ono domoljubno čuvstvo, katero so jim svoj čas zlovoljni ljudje hoteli odrekati. — Hrib se omaje in hrast, zvestoba Slovencev ostane!

Ginljiva slovesnost v Gospa Sveti. Kakor smo že omenili, se je prestolonaslednik Karel Franc Jožef na svojem potovanju po koroški deželi ustavil tudi v Gospa Sveti, da osebno izroči zakonskemu paru Janezu Šmidu p. d. Blažuju v Arjvasi pri Gospa Sveti in njegovi ženi Tereziji cesarjevo odlikovanje. Janez Šmid je poslal na kabinetno pisarno Njega Veličanstva sliko, na kateri sta on in njegova žena ter osem sinov, ki vsi služijo cesarja kot podčastniki; eden od njih je padel kot junak v bojih pri Lvovu. Vladar je milostno podelil Janezu Šmidu srebrni zaslužni križec s krono in njegovi ženi svojo statueto (sliko). V Gospa Sveti niso vedeli, kako velika čast da jih čaka in šele nekaj ur prej so izvedeli, kakšna slovesnost da se bo vršila. Vse je hitelo, da pozdravi Nj. c. in kr. Visokost, gospod dekan z duhovščino, g. župan z občinskim odborom, učiteljstvo s šolsko mladino, zavod sester usmiljenk i. t. d. Prestolonaslednik se je ob treh pop. pripeljal z g. dež. predsednikom in svojim spremstvom na vaški prostor in je takoj stopil k Šmidovima in jima sporočil o Najvišjem odlikovanju. G. dež. predsednik je najspoštliveje pozdravil v imenu cele dežele Nj. c. in kr. Visokost gospoda prestolonaslednika in se je nato obrnil proti zakonskima Šmid, ki ju je doletela taka izredna čast, ki pa ne velja samo njima, ampak vsemu koroškemu prebivalstvu. Navdušeni živio-klici so sledili nagovoru dež. predsednika. Nato je Nj. c. in kr. Visokost presvtili gospod nadvojvoda pripel staremumu možu častni znak na prsi in izročil Tereziji Šmid cesarsko darilo, nakar se je v kratkih besedah poslovlil od odlikovanega para. Odlikovana sta bila ginjena, da so jima solze stopile v oči. Prestolonaslednik je potem obiskal še cerkev in na prošnjo g. dekana vpisal svoje ime v spominsko knjigo, nakar se je med pozdravljanjem prebivalstva odpeljal.

Potovanje na Tirolsko in Predarlško, v Švico in kneževino Liechtenstein. Potniki, ki hočejo na Tirolsko in Predarlško ali preko teh dežel v Švico ali kneževino Liechtenstein, se v lastnem interesu opozarjajo, da povprašajo prej pri politični oblasti 1. instance za navodila o potrebnih potovalnih listinah.

Pozdrave od južnozadnega bojišča pošiljajo našemu uredništvu rojaki enoletni prostovoljci F. Uršič, Vahtar M., Močnik Vinko, Metlika Cvetko, Zebedin Kristof. Vračamo iskrene pozdrave, želeč veliko sreče!

Župnik Svaton zopet oproščen. Kakor smo že svoj čas poročali, so vojaške kazenske oblasti ustavile postopanje proti župniku Svatonu in sicer na podlagi rabsodbe vrhovnega domobranskega sodišča. Kazensko zasledovanje je potem začelo državno pravdnitvo v Celovcu, ki je proti župniku Svatonu dvignilo obtožnico. Dne 23. junija se je vršila pred deželnim kot kazenskim sodiščem v Celovcu proti župniku Svatonu glavna razprava, ki je končala s popolno oprostivjo. Razpravo je vodil deželnosodni nadsvetnik Visconti, obtožnica je zastopal g. dr. Lad. Pegan iz Ljubljane.

Samomor. Nadučitelj v Šmarji pri Volšperku, Matija Hönigmann, se je dne 19. junija na pokopališču v Trnjivasi pri Celovcu ustrelil. Naznanjen je bil zavoljo prepovedanega igranja kart. To ga je tako vznemirilo, da je 18. junija pobegnil od doma v Celovec in izvršil nesrečni čin. Bil je oženjen in ima otroke.

„Visoke“ pozdrave z južno-zadnega bojišča nam pošilja rezervni poročnik M., ki piše z dne 22. junija: Ob 9. uri zvečer, 1930 metrov nad morjem. Vsako jutro in vsak večer pozdrave po T. vsem prijateljem in znancem v Celovcu. Dolg čas mi je, zato naročam „Mir“. Tu izvem samo, da smo zavzeli Lvov, družega nič. Drugače še dosti prijetno v planini. Mraz, vročina, dež in solnce se kaj hitro vrstijo. Snega je še dosti. V njegovih solzah kuhamo, jih pijemo in se umivamo v njih. Pri prihodu so nas pozdravili Italijani s topovi, pa vse manj slovesno ko Rusi. (Bojimo se le, da naš najnovejši g. naročnik ne bo dobil liste. Enakih pritožb z juga imamo že več. V tem oziru bi se naj pošta bolj potrudila. Če naši junaki radovoljno prenašajo vse velike težave, potem vsaj to zaslužijo, da se jim pošta redno dostavlja, da vsaj nekaj zvedo iz domačih krajev. Da je redno dostavljanje pošte v bojih, če se prodira, včasih naravnost nemogoče, razumemo, drugače pa je vendar, če je vojaštvo na enem in istem kraju. Op. ured.)

Hermenegild Wagner padel. „Reichspost“ poroča, da je 12. junija padel na severnem bojišču junak 3. domobranskega pešpolka nadporočnik Hermenegild Wagner, bivši poročevalac „Reichsposte“ z bojišča v balkanski vojni. Wagner je bil hraber vojak in je izborno govoril, kakor piše „Reichspost“, jugoslovanske jezike. Zapušča vdovo in devet let staro hčerko.

Podkloster. (Smrt prostovoljca-strelca.) 18. junija so zagreblili na novem pokopališču v Trbižu strelca Pavla Ojcl iz Peč. Z navdušenjem je stopil v vrste strelcev, z veseljem se je odpeljal na mejo — na Laha. Pa predno je našla sovražna krogla pot do njega, ga je pobrala srčna kap. Samo 4 dni je bolehal v trbiški bolnici in dne 16. junija je nenadoma izdihnil svojo dušo v 50. letu svoje dobe. Rajni je bil odkrit značaj. Ljubil je svoj materni jezik in živel kot prepričan katoličan, ter je zaradi tega moral tudi trpeti. Bog pa, ki ljubi zvestobo in vidi na skrivnem — naj mu povrne njegovo trpljenje na zemlji z veseljem v kraljestvu miru! Naj v miru počiva!

Slov. Plajberk. (Andrej Wieser †) V 1. polovici letošnjega leta nam je pobrala smrt že toliko, kakor druga leta šele v celem letu. Ne davno nam je vzela uglednega moža Andreja Wieserja, pd. Šošla, očeta poročnikov v rez. dr. Josipa Wieser in Gregorja Wieser. Celotno življenje mu je bila največja skrb ta, da bi svoji družini pripomogel do manj trdega kruha, kakor je bil njegov v mladih dneh, kar je tudi dosegel. Veliko žalost mu je prinesla sedanja vojska, ko so odšli vsi trije sinovi na bojišče. Dva, gosp. poročnik dr. Josip in Janez sta še mogla priti k pogrebu, g. poročnik Gregor pa je v ruskem ujetništvu in dolgo še bo preteklo, da bo zvedel o smrti svojega dobrega očeta. Kako spoštovan je bil rajni, je pokazala nad vse mnogobrojna udeležba pri pogrebu. Tudi iz doline so mu prišli naši zavedni možje po svojih najboljših zastopnikih izkazati zadnjo čast. Časten in trajen spomin takemu možu in očetu!

Šmarjeta pri Telenbergu. (Iz dopisnice vojaka topničarja.) Dragi gospod župnik! Z veseljem Vam odgovorim na Vaše vrstice, katere so me jako razveselile. Dobil sem je 6. t. m., torej cela 2 meseca so bile na rajzi. Zares, kakor Vi pravite, me spremlja božje varstvo. Če se spomnim nazaj, me pretrese groza; kaj smo prestali po zimi, je nepopisljivo. Zraven pa sem zdrav, samo malo gluha sem postal od tega večnega streljanja. Pa to nič ne stori, samo da so zdravi udi. Zdaj smo imeli zopet veliko uspeha, Karpate je moral „moskal“ zapustiti, jo bo tudi pomnil več stoletij, in še zdaj se ni ustavil prav v „laufšritu“. Zapušča Galicijo, katero si je že za svojo štel; zdaj pa ni izključeno, da najdem kakšno rusko kaso; rad jo vložim v žilinsko hranilnico. Petje v miru (vojak je cerkveni pevec) se je zdaj gotovo spremenilo v jok zaradi Laha. Pa mi se ne ustrašimo, čeprav se je ves svet vzdignil proti nam. Z Rusom ne bomo več dolgo imeli za opraviti in potem bomo šli merit hlače Lahu. Torej še zdaj upam na zmagoslavno vrnitev in Vas pozdravljam z vojaškim pozdravom Vaš Voltej.

Kotmaravas. Pavel Goričnik, posestnik iz Šmarjete pri Kotmarivasi, ki je padel na severnem bojišču, ne zapušča treh otrok, kakor se je v dopisu št. 46 vrnila neljuba pomota, ampak le tri brate.

Steckenpferd- lilijnomlečnato milo

slej ko prej neutržno za racionalno oskrbo polti in lepote. Vsakdanja priznalna pisma. Po 1 K se dobiva povsod.

Zanimivosti iz vojne.

Iz pisma slovenskega častnika v Galiciji.

1. jun. 1915. Vaše blagorodje! Hude dneve smo sedaj prestali. Rad bi Vam vse to natančneje sporočil, pa to ne gre. Upajmo — pozneje. Za naše čine nam je imejitelj našega regimenta, nadvojvoda Jožef Ferdinand, telefonično čestital, kar nas je srčno razveselilo. Jaz sem vse to prav srečno prestal, dasi so udarjale granate poleg mene, pred menoj in za menoj in me močno obmetavale z zemljo in kamenjem. Pa jaz sem s svojimi tovariši vred — ubog berač. Celi veliki nahrbtnik sem moral pustiti, vse, karte, korespondenca, fotografije, dežni plašč, konzerve itd. vse je ostalo v ruskih rokah. Jaz pa sem odnesel ruski revolver. Naj bo! Hvala Bogu, ki me je obvaroval. Razun raztrganih hlač, obdrgnjenja kože in bolečin v kolenu ni bilo kaj hudega. In zopet se obračam s prošnjo na Vas. Pošljite šivalne reči in notic. Potem patentne gumbe (prosim Vas prav lepo, to v medeni škatljici) in par malih vrečic iz prta z vrvicami, da se more dati

noter kava, čaj, sladkor. Sedaj sem pa že toliko naštel, da si že ne upam več kaj prositi. Če bi še smel, bi prosil za konzerve sardin in malo salam, da bi bil za vsak slučaj nekoliko oskrbljen. Lahko srajco in brisačo! In sedaj Vas gotovo zanima, kako nam sicer gre. Je zelo različno. Enkrat že glede vremena. Sedaj vročina, sedaj dež, potem v naših zakopih strašno veliko blata. Če nam postane dolgčas, naredijo nam topničarji v vseh glasovih — lepo godbo. Kinobaterija (gorska) laja grozovito, da ušesa bolijo, poljski topovi ti donijo že nekoliko spodobneje. Haybice pa — poljske in tudi težke — ti igrajo prijeten bas. In tej godbeni bandi se pridružijo težki 30·5 cm možnarji. Ropota ti ne delajo ravno prevelikega — ali učinek je velik. Imel sem priložnost poskusiti to v oddaljenosti 200 metrov. Rusi tudi ne zaostajajo. „Brdčki“ (gorski) topovi 12 cm, 18 cm, ali 28 cm igrajo naravnost grozovito „viže“. Vse drugo nima pri takšni godbi pomena. — Nekaj me pa malo jezi. To, da smo o drugih dogodkih tako malo poučeni. Od starišev dobim tupaťam kakšno karto s pripombo, zakaj nič ne pišem. Pišem pa gotovo vsak drugi dan kako dopisnico. In tako se godi tudi drugim tovarišem Upam, da se počutite dobro. Vse najboljše Vam želim in Vas najsrčneje pozdravljam Vaš hvaležni N. V. — Iz tega pisma vidimo, da naši vojaki v Galiciji vzlic dobri naši ofenzivi mnogo trpijo, da so v velikih nevarnostih, da pa pri vsem tem niso prav nič malodušni. Da, z neko dobro voljo prenašajo najhujše težave, s šalami premagajo bridke ure in pri vsem tem hvalijo Boga, da jih varuje hujšega. Vidimo tudi, s kakimi malenkostmi jim lahko ustrezemo, če je le mogoče poslati, in je pošta odprta. Priporočajmo jih vedno in vedno v naših molitvah božjemu varstvu, da jih obvaruje vse, zlasti pa takega le zlatega gospoda, kakor je tale slovenski častnik, ki je — kratko rečeno — eden najboljših, prav naših mladih mož.

Tržne cene v Celovcu

24. junija 1915 po uradnem razglasu:

Blago	100 kg				80 litrov (biren)		
	od		do		K	v	
	K	v	K	v			
Pšenica							
Rž							
Ječmen							
Ajda							
Oves							
Turščica							
Proso							
Pšeno							
Leča							
Fižola rdeča							
Repica (krompir)							
Deteljno seme							
Seno, sladko	6	20	7	50			
„ kislo	5	—	6	20			
Slama	4	50	6	50			
Zelnate glave po 100 kosov							
Repa, ena vreča							
Mleko, 1 liter	—	28	—	30			
Smetana, 1 „	—	90	1	10			
Maslo (goveje) 1 kg	3	40	3	80			
Surovo maslo (putar) 1 „	3	60	4	—			
Slanina (špeh), povoj. 1 „	3	50	4	—			
„ surova 1 „	3	20	3	60			
Svinjska mast 1 „	3	60	5	—			
Jajca, 1 par	—	—	—	—			
Piščeta, 1 „	3	20	3	80			
Race	—	—	—	—			
Kopuni, 1 par	—	—	—	—			
30 cm drva, trda, 1 m ²	3	—	3	40			
30 „ „ mehka, 1 „	2	80	3	20			
Živina	Počrez	100 kilogramov				Prignalo	Prodalo
		od		do			
		žive vage		zaklana			
		v kronah					
Konji							
Biki							
Voli, pitani	—	—	230	240	—	—	6 6
„ za vožnjo	—	—	—	—	—	—	—
Junci	—	—	—	—	—	—	24
Krave	526	850	190	200	—	—	52
Telice	460	—	—	—	—	—	2 1
Svinje, pitane	—	—	—	—	—	—	—
Praseta, plemena	16	64	—	—	—	—	300 230
Oves							

Vse društvo na bojišču.

V Pragi je bilo atletske društvo „Žižka“, ki ga sedaj ni več. Društvo je štel 200 članov in ima sedaj samo še enega, edinega predsednika. 199 članov je bilo namreč potrjenih in poklicanih pod orožje ter se nahajajo na najraznovrstnejših bojiščih. Društveni predsednik je star 43 let in bo gotovo tudi potrjen pri prihodnjem pregledovanju črnovojnikov. Tako bo društvo popolnoma brez članov. Društva ni, dasiravno razpuščeno, temveč dobesedno — vpoklicano pod orožje.

Vjeti Rothschild grabi seno.

„Bayr. Kurier“ poroča: Med vojnimi vjetniki v vjetniškem taborišču je tudi eden izmed pariških Rothschildov, ki je zašel s svojim avtomobilom v nemško vjetništvo. Ta gospod dobiva vsak dan po več zavojev delikates, sladkarij, konjaka, finega vina (označen kot mazilo za lase in ustna voda). Za „tega visokega gosta“ je interveniralo celo špansko poslanstvo, toda s takim uspehom, da je moral naslednjega dne, ob 4. zjutraj, iti z drugimi vjetniki vred seno grabit, vsekakor na zdravo, čeprav zanj nenavadno delo!

Za obolele živce se kot domače zdravilo z uspehom rabi

Ganglional-čaj.

Ta čaj miri živce, odpravlja bolečine, pospešuje telesno moč in poživlja ter po-pešuje prebavo.

Edino in le pristen se dobiva ta čaj pri o. in kr. dvornem in nadvojv. komornem dobavitelju

Julij Bittner

lekarnarju

v Reichenau, Nižje Avstrijsko.

Ta čaj „Ganglional“ se po vpslatvi 3 kron razpošlje franko na vse kraje; po povzetju s: zviša cena za 35 vin.

V zalogi Družbe sv. Mohorja v Celovcu

je nanovo izšla knjiga:

Izbrani spisi dr. Jožefa Vošnjaka

I. zvezek:

Troje angelskih češčenj.

Povest.

Cena: Mehko vez. 80 h, za družnike 60 h, po pošti franko 10 h več.

Edino slovensko narodno trgovsko-obrtno podjetje

Hotel TRABESINGER

v Celovcu, velikovška cesta št. 5.

Podpisano vodstvo hotela Trabesinger se vljudno priporoča vsem velecejenim slovenskim in slovanskim gostom-potnikom, ki prenočujejo ali za več časa ostanejo v Celovcu. V hotelu se dobe lepe, snažne sobe po primerni ceni; nudi se izborna kuhinja in zajamčeno pristna in dobra vina iz Slovenskih goric. Na razpolago je tudi keg-ljišče poleg senčnatoga vrta, po zimi toplo zakurjeno. V hotelu Trabesinger dobite vsak dan, posebno pa ob sredah zvečer, prijetno slovensko družbo. Slovenski potniki in rodoljubi, ustavljajte se samo v edini slovenski gostilni „Hotel Trabesinger“ v Celovcu, kjer boste vedno dobro postreženi.

Za mnogobrojni obisk se priporoča

vodstvo hotela Trabesinger.

Paramenti!

Mašna oblačila v preprosti in tudi v bogati opremi, dobro blago in poceni. **Plašči za cerkvenika in ministrante, ovratni plaščki in stole** zelo ceno. **Smizete** v različnih oblikah od 1 K naprej. **Komplet z ovratnim trakom** od K 2— do K 2·80, kakršen je izdelek. **Bireti** v vsakršni obsežnosti po K 3·80, K 4—, K 4·80. **Rožaste svetilke za večno luč za patentovani stenj.** Prosimo, da poizkusite, in prepričani smo, da boste stalen odjemalec **oddelka za paramente, knjigarne in trgovine Jožefovega društva v Celovcu.**

Podpirajte sirote in vdove vojakov!

Paramente, cerkvene zastave, društvene zastave, baldahine in vse cerkvene reči priporoča po najnižjih izjemnih cenah

Jožef Neškudla

— specialni zavod za cerkveno umetnost —

Novi Kraljevi Gradec, Češko.

Stari paramenti se poceni popravljajo. Pošiljatve na izbiro brezplačne! Priporočam kot posebno dobro **popolne črne ornate**. Za vsa človekoljubno podporo ubogih za-puščenih izrekam svoj odkritosrčni „Bog plačaj!“

Po Najvišjem naročilu Njeg. c. in kr. Apost. Veličanstva

31. c. kr. državna loterija

za skupne vojaške dobrodelne namene.

Ta denarna loterija

ima 21.146 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobitek znaša

200.000 kron.

Zrebanje se vrši javno na Dunaju dne 15. julija 1915.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri oddelku za dobrodelne loterije na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstraße 5, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštnih, brzojavnih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Igralni načrti za kupe srečk brezplačno. Srečke se pošiljajo poštine prosto.

Od c. kr. glavnega ravnateljstva drž. loterij (oddelek za dobrodelne loterije).

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.